בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום ד', כ' בטבת תשס"ד (14 בינואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום, **כ' בטבת**, הוא יום פטירתו של **ר' יעקב אבוחצירא**, איש מופתים, צאצא לשושלת מקובלים שהחלה במאה ה- 16. היה סבו של ר' ישראל אבוחצירא (ה"בבא סאלי").

המקובל האלוקי, בעל "אביר יעקב", הגיע בשנת תר"מ (1880) למצרים מארץ מולדתו מרוקו, בדרכו לארץ הקודש. בליל שבת, כשעמד הרב לקדש על היין בביתו של הגביר

ר' משה סרוסי שבעיר דמנהור, כבה לפתע אחד מנרות השבת. הפטיר הרב ואמר, "טוב, תשוב הנשמה למקומה, למקום שהוא כור מחצבתה." כעבור זמן קצר נפל למשכב, שלא קם ממנו. תשעה ימים ארכה מחלתו עד שב-כ' בטבת הוציא נשמתו בקדושה ומת מיתת-נשיקה. היה בן 72 שנה, והתקיים בו הפסוק, **"את מספר ימיך אמלא."** [שמות כ"ג 26] 'אמלא' בגימטריא – 72, מספר שנות חייו.

ביום שאנו למדים על בן מתוך שלישיה שנולד לא מזמן פג ואולי ייקרא על שם אביו שלא זכה להכירו מפני שהאבא נרצח בפיגוע ירי אמש, נלמד גם על שם נכדו של ר' יעקב, הבבא סאלי. הבבא סאלי היה אמור להיקרא על שם סבו יעקב, כנהוג בקרב בני עדות המזרח. אולם לא **יעקב** נקרא שמו, אלא **ישראל**, כדברי הפסוק: **"לא יעקב יֵאמר עוד שמך, כי אם ישראל."** [בראשית ל"ב 29] עד הדור השלישי לאביר יעקב הוענק לבני המשפחה השם ישראל, ולא יעקב, מחשש זלזול בכבוד אב. רק בדור הנינים זכו היילודים להיקרא בשם יעקב.
[בבא סאלי – חיים ומופתים]

מעשה ופעם אחת בהיות הרב אבוחצירא בעיר מראקש, רצה לכתוב תפילין בעבורו, ושאל שם אם יש איזה סופר מומחה וירא שמיים. אמרו לו – יש תלמיד חכם שהוא מומחה בספרות והוא מקובל וירא שמיים בתכלית היראה. והוא ראש הסופרים של העיר. ביקש האדמו"ר שיביאוהו לפניו. בא הסופר אל הרב וביקש ממנו שיכתוב לו תפילין מהודרים, ובתנאי שיטבול בכל שם משמות הקודש, וגם שיכוון בהם את כל כוונות האר"י ז"ל, ואמר הרב לסופר שלא יחוש על ההוצאות כי מה שירצה יתן לו, כמו שמסופר על האר"י שהיה מניח כיס המעות לפני הסופר, והסופר היה לוקח כמה שירצה.
הסופר קיבל על עצמו והתחיל לכתוב הפרשיות בדיוק רב על כל פרט ופרט, והנה – קרה לו שבאחד משמות הקודש שכח הסופר ולא כיוון בו כלום, ורק אחרי שגמר הרגיש שלא כיוון. מכיוון שקשה לו היה לכתוב מחדש לא אמר להרב, בא הסופר אצל הרב ומסר לו התפילין. ראה הרב שהכתב משובח והכל יפה, אז התחיל להגיה התפילין. עבר על כל אות ואות, וכשהגיע לאותו השם שהסופר שכח לכיוון בו, עמד בו והסתכל עליו הרבה. אז אמר לסופר, "הנכון ששכחת לכיוון בשם הזה כפי שאני מרגיש?" (כי ידע ברוח קדשו)
הסופר הודה וביקש מהרב שימחול לו, ושהוא מקבל על עצמו לכתוב תפילין אחר. הרב הסכים עמו על זה, וכתב הסופר פרשיות אחרות כראוי וכרצון הרב. מזה אנחנו לומדים

"כי לא יטוש ה' עמו, ונחלתו לא יעזוב." [תהלים צ"ד 14]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **רביעי**

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

יום ד', כ' בטבת תשס"ד (14 בינואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

כמה אדם צריך לדעת גדולת מצוות תפילין וקדושתו, ולא יחוס על כספו, ובפרט פרשיות שיהיו כשרות כהלכה. אז יקיים, ויראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך וייראו ממך.
[מורשת יהדות ספרד]

"כי לא יטוש ה' עמו, ונחלתו לא יעזוב." [תהלים צ"ד 14]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **רביעי**

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל